

Arrest

nr. 78 017 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 22 december 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 oktober 2011 waarbij de aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 7 mei 2008 dienden eerste en tweede verzoekende partij een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. Op 4 februari 2009 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de door eerste en tweede verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk was.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 26 oktober 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van eerste en tweede verzoekende partij om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan eerste, tweede, derde en zevende verzoekende partij.

De beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, die verzoekende partijen op 22 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07/05/2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*[G.,Z.] (R.R.: [...])
geboren te [...]op [...]
+ echtgenoot: [G.,S.] (R.R.: [...])
+ kinderen: [G.,S.] (R.R.: [...])
 [G.,F.] (R.R.: [...])
 [G.,F.] (R.R.: [...])
 [G.,F.] (R.R.: [...])
+ [G.,F.] (R.R.: [...])
en minderjarig kind : [G.,B.] (R.R. [...]) nationaliteit: Servië
Adres : [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 04/02/2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

Het aangehaalde medische motief kan niet aanvaard worden om het verblijf van betrokkene te regulariseren in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Voor wat betreft : [G.,S.] (R.R. [...]):

In het verzoekschrift wordt voor [G.,S.] medische redenen aangehaald en ter staving medische attesten opgesteld door Dr.[P.] De ambtenaar-geneesheer evalueerde deze gegevens op 20/09/2010 (zie verslag in gesloten omslag) en concludeerde dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst, er haar inziens geen medisch motief aanwezig is om betrokkenen niet uit te wijzen. De ambtenaar-geneesheer stelt bovendien dat betrokkenen kunnen reizen: uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen strikte medische contra-indicatie om te reizen, echter mantelzorg wordt aangeraden. De ambtenaar-geneesheer besluit dat het aangehaalde medische probleem, hoewel dit beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Servië.

Wat de toegankelijkheid betreft, zijn de behandeling en medicatie beschikbaar in alle medische centra in de grote steden van Servië. Bovendien bestaat er in Servië een algemeen systeem van sociale en medische zekerheid, die de volledige kosten van de behandeling en de medicatie betaalt voor werklozen – met inbegrip van de behandeling in gespecialiseerde voorzieningen en ziekenhuizen. De verplichte verzekering geldt voor verschillende categorieën personen en hun gezinsleden en ook voor personen zonder inkomen. Bovendien zijn er geen geografische beperkingen in de toegankelijkheid tot medische behandelingen en medicatie. Tenslotte staat in het medisch advies van de arts niet vermeld dat betrokkenen arbeidsongeschikt zijn. Op die manier kunnen zij alsook hun meerderjarige kinderen zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Verder lijkt het onwaarschijnlijk

dat betrokkenen helemaal geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst bij wie ze terecht kunnen voor de nodige financiële ondersteuning of een (tijdelijk) onderkomen.

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Voor wat betreft : [G.,Z.] (R.R.: [...]):

In het verzoekschrift wordt voor [G.,Z.] medische redenen aangehaald en ter staving medische attesten opgesteld door Dr. [P.] De ambtenaar-geneesheer evalueerde deze gegevens op 20/09/2010 (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst, er haar inziens geen medisch motief aanwezig is om betrokkenen niet uit te wijzen. De ambtenaar-geneesheer stelt bovendien dat betrokkenen kunnen reizen: uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen strikte medische contra-indicatie om te reizen, echter mantelzorg wordt aangeraden. De ambtenaar-geneesheer besluit dat het aangehaalde medische probleem, hoewel dit beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Servië.

Wat de toegankelijkheid betreft, zijn de behandeling en medicatie beschikbaar in alle medische centra in de grote steden van Servië. Bovendien bestaat er in Servië een algemeen systeem van sociale en medische zekerheid, die de volledige kosten van de behandeling en de medicatie betaalt voor werklozen – met inbegrip van de behandeling in gespecialiseerde voorzieningen en ziekenhuizen. De verplichte verzekering geldt voor verschillende categorieën personen en hun gezinsleden en ook voor personen zonder inkomen. Bovendien zijn er geen geografische beperkingen in de toegankelijkheid tot medische behandelingen en medicatie". Tenslotte staat in het medisch advies van de arts niet vernield dat betrokkene arbeidsongeschikt zijn. Op die manier kunnen zij alsook hun meerderjarige kinderen zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Verder lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkenen helemaal geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst bij wie ze terecht kunnen voor de nodige financiële ondersteuning of een (tijdelijk) onderkomen.

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betrokkenen menen door hun Roma etnie slecht behandelend te zullen worden in Servië. Dit argument kan echter ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, daar de betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat dit op hun situatie van toepassing zou zijn. De Europese Commissie meldt in haar Vooruitgangsrapport van 14 oktober 2009 dat het Servische Ministerie voor mensenrechten en minderhedenrechten erin geslaagd is om de Servische administratie bewust te maken van de internationale verplichtingen op het gebied van mensenrechten. De "wet op het verbod op discriminatie" werd in maart 2009 aangenomen. Deze wet is een duidelijke stap voorwaarts in de bescherming van de mensenrechten. De wet voorziet in de benoeming van een onafhankelijke commissaris voor de bescherming van de gelijkheid. De wet voorziet tevens in gerechtelijke bescherming. De commissaris zal zich bezighouden met alle gevallen van discriminatie, behalve

diegene die al door de rechterlijke macht behandeld worden. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Servië aanwezig. De rechten van minderheden worden over het algemeen gerespecteerd. i De Servische overheid neemt in het kader van de Roma Decade actief stappen om de situatie van de Roma te verbeteren op het gebied van onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg en werkgelegenheid. De Servische overheid onderneemt tevens stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Zo baat ze een hulplijn uit voor minderheden en alle anderen die menen dat hun mensenrechten geschonden worden. ii Er is geen sprake van systematische, specifiek op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen van de zijde van de Servische autoriteiten. De autoriteiten van Servië erkennen de Roma als een nationale minderheid en discriminatie van Roma is illegaal.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die eerste, tweede, derde en zevende verzoekende partij eveneens op 22 november 2011 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Vierde, vijfde, zesde en achtste verzoekende partij – respectievelijk geboren in 1995, 1999, 2001 en 2011 – beschikken als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het is ingesteld door vierde, vijfde, zesde en achtste verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Zij verstrekken volgende toelichting:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Schending van de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht. Dat de bestreden beslissing vermeldt dat er medische hulp mogelijk zou zijn in het land van herkomst.

De arts-attaché verwijst in het medisch verslag van de heer [G.,S.] mbt de beschikbaarheid van geneesmiddelen naar een website om dan vervolgens te concluderen dat er voldoende geneesmiddelen, ziekenhuizen en psychotherapie beschikbaar is in Servië,

De heer [G.,S.] is een 55-jarige man die een behandeling dient te volgen en medicatie dient in te nemen. Het gaat niet op dat men deze man, middels het verslag van de arts-attaché, simpelweg doorverwijst naar een ziekenhuis waarvan de namen niet bekend zijn.

Dat daarnaast, dient benadrukt te worden dat de verzoekers wel degelijk zeer ernstig ziek zijn, en dat het niet kan dat verzoekers aanvraag geweigerd wordt, zonder verzoekers zelf ernstig medisch te onderzoeken.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoekers geweigerd wordt.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verweerder citeert een aantal teksten met als bron 'het internet'.

Hij geeft niet aan in welk ziekenhuis verzoekers behandeld kunnen worden.

Verzoekers zijn niet bij machte om een na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Zij moeten terug van nul beginnen in Servië. Tussentijds zullen de gezondheidsproblemen van verzoekers ernstig achteruit gaan zodat er gevaar is voor hun gezondheid.

Bovendien zullen verzoekers ernstig gediscrimineerd worden omdat ze van etnische origine Roma zigeuners zijn Het is sowieso moeilijk, om als Serviër een deftige medische behandeling te krijgen in Servië, laat staan dat men nog van origine Roma is.

Verweerder verwijst in zijn beslissing naar het vooruitgangsrapport dd. 14-10-2009 van de Europese Commissie waaruit zou blijken dat de Servische administratie zich bewust zouden zijn van de internationale verplichtingen op het gebied van mensenrechten.

We weten al te goed dat de Balkan-regeringen de zaken veel rooskleuriger voorstellen dan ze zijn.

Om een duidelijk overzicht te krijgen van de situatie in Servië is het aangewezen om een onderzoekscommissie opdracht te geven teneinde de schending van de mensenrechten in Servië grondig te onderzoeken en daarvan een verslag op te stellen.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 11.091, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 21.651, 18 september 1984, R W, 1984-85, 946, LAMBRECHTS W., Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Het afwijzen van een aanvraag 9ter is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvragers de bescherming inroepen wegens diens gezondheid. Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanklager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Verzoekers hebben niemand waarop zij kunnen terugvallen in zijn land. Verzoekers hebben ook geen mutualiteit en gepaste medische verzorging in zijn land (ook geen terugbetaling).

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Servië, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoeker en in het land van herkomst en de andere argumenten."

3.2.Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 26 oktober 2011 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 ongegrond wordt verklaard, en waarmee verzoekende partij een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten.

Het aangehaalde medische motief wordt niet aanvaard om het verblijf van verzoekende partij te regulariseren in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Voor beide verzoekers, oordeelde de ambtenaar-geneesheer in zijn advies op 20 september 2010 dat er geen medisch motief is om hen niet uit te wijzen. Er is geen indicatie dat verzoekers niet kunnen reizen, maar mantelzorg is wel aangewezen. Hun medisch probleem kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt. Echter in casu is er een behandeling en opvolging beschikbaar in Servië. De beslissing vermeldt dat de behandeling en medicatie voorhanden zijn in de grote steden van Servië. In Servië bestaat ook een algemeen systeem van sociale en medische zekerheid die voor werklozen alle kosten betaald voor de behandeling en medicatie die ze nodig hebben.

Bovendien is in geen enkel medisch attest aangegeven dat verzoekers arbeidsongeschikt zouden zijn. Zij kunnen dus samen met hun meerderjarig(e) kind(eren) zelf instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de vereiste medische hulp. Bovendien wordt het in de beslissing weinig waarschijnlijk bevonden dat verzoekers niets of niemand meer hebben om op terug te vallen in hun thuisland.

Verzoekers merken op dat de gegevens in verband met de beschikbaarheid van medische zorgen van een website gehaald worden. Zij bekritisieren dit. Echter zij brengen geen enkele concrete informatie aan waaruit zou kunnen afgeleid worden dat de informatie die op deze plaatsen gevonden werd, niet accuraat zou zijn en dat de vereiste zorgen derhalve niet beschikbaar zouden zijn in Servië. Verzoekers bekritisieren de beslissing, maar brengen zelf geen enkele informatie aan waaruit zou blijken dat hun kritiek op de beslissing gefundeerd zou zijn. Verwerende partij merkt op dat de geneesheer-attaché in zijn verslag d.d. 20 september 2010 wel degelijk uitgebreid verslag uitbrengt van het gevoerde onderzoek naar de beweerd medische problematiek van verzoekers en de mogelijkheid om deze problematiek te kunnen behandelen in het thuisland Servië. De geneesheer-attaché heeft gebruik gemaakt van verschillende niet gecontesteerde bronnen om zijn finaal advies te schrijven, zoals de geneesmiddelen databank Delphi Care, informatie ingewonnen bij de Amerikaanse ambassade op datum van 17 september 2010, een mail vanwege de Belgische ambassade d.d. 12 juni 2008 met daarin informatie over de behandelingsmogelijkheden van het posttraumatisch stress syndroom in Servië en een mail vanwege de Belgische ambassade te Belgrado d.d. 10 september 2008 met opnieuw de garantie dat de behandeling voor de aandoening van verzoekende partij voorhanden is in Servië.

Verzoekers zeggen dat de beslissing onzorgvuldig is, echter ze maken niet duidelijk met welke gegevens, feiten of elementen er geen rekening werd gehouden. De kritiek dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn, is derhalve niet gefundeerd.

Het valt verwerende partij op dat verzoekers kritiek uiten op de beslissing die werd genomen, maar zelf geen informatie aanreiken waaruit kan worden afgeleid dat het onderzoek niet zorgvuldig zou zijn gebeurd. Het blijft bij vage beweringen die op geen enkele manier worden bewezen. De kritiek van verzoekers op de conclusie dat zij behandelbaar zijn in Servië, mist dus elke onderbouwing.

In het advies van de geneesheer-attaché wordt bovendien een concrete specialist met naam genoemd, zijnde prof. Dr. [O.G.] van het Institut za neurologiju KC Srbije. Hij wordt aanbevolen voor de vereiste behandeling. Het klopt dus niet dat verzoekers zomaar naar Servië worden teruggewezen zonder concrete aanduiding waar zij een behandeling kunnen krijgen.

Verzoekers ontkrachten niet dat ze arbeidsgeschikt worden geacht. Bovendien weerleggen ze ook niet dat ze wellicht op hulp kunnen rekenen in hun thuisland om de kosten die gepaard gaan met eventuele medische zorgen te kunnen dekken. Ze zeggen wel dat ze niemand hebben, maar tonen dat niet in concreto aan. Het is bovendien weinig waarschijnlijk gelet op de korte periode dat zij in België zijn, en de vele jaren die zij in hun thuisland hebben doorgebracht. De toegang tot de vereiste gezondheidszorgen wordt dus niet weerlegd. Verzoekers hebben derhalve ook niet aangetoond dat ze de vereiste medische zorgen niet zouden kunnen betalen, moesten daar al kosten aan verbonden zijn.

Zij beweren te zullen gediscrimineerd worden in hun thuisland, echter ook van deze bewering wordt zelfs geen begin van bewijs aangeleverd. Verzoekers zeggen dat Balkan landen de neiging hebben om de situatie altijd beter voor te stellen dan ze is, echter ze brengen zelf geen duidelijke informatie aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hun vrees voor discriminatie terecht zou zijn. Deze vrees wordt bovendien beantwoord in de beslissing zelf. Verzoekers hebben niet aangetoond dat deze algemene kritiek, voor zover al onderbouwd, op hen persoonlijk van toepassing zou zijn. Er wordt in de beslissing verwezen naar een wet van 2009 met daarin een verbod van discriminatie en de benoeming van een onafhankelijke commissaris voor de bescherming van de gelijkheid. Er is dus een kader voor de bescherming van minderheden aanwezig in Servië. Dit wordt door verzoekers niet ontkend. Er werden ook effectief stappen ondernomen om de situatie van Roma in Servië te verbeteren op vlak van

onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg en diens meer. Ook dit wordt niet weerlegd door verzoekers. Louter beweren dat ze zullen gediscrimineerd worden zonder concrete aanwijzingen daartoe, volstaat allerminst om een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen.

De verwerende partij heeft de eer te wijzen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die zelf een hoge drempel hanteert inzake medische zaken sinds de zaak *D. t. Verenigd Koninkrijk*. Diezelfde hoge drempel werd in 2008 bevestigd door het arrest *N. t. Verenigd Koninkrijk*.

Voormelde zaak handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen.

Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

De Grote Kamer, die de hoge drempel handhaafde, kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest *D. v. The United Kingdom* en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM. Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. v. The United Kingdom* te behouden ("maintain the high threshold, only in a very exceptional case"). Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. *R.v.St.*, nr. 167.407, 2 februari 2007; *R.v.St.*, nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (*R.V.V.*, nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (*RvS* 31 oktober 2006, nr. 164.298; *RvS* 5 februari 2007, nr. 167.477). (*R.V.V.*, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV -BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen."

3.3.1. De Raad wijst erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de aanvraag van verzoekende partijen om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden om medische redenen ongegrond is, omdat niet blijkt dat een terugkeer naar hun land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de bepalingen van de Europese richtlijn 2004/83/EG of van artikel 3 van het EVRM. Daarnaast wordt in de eerste bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden men tot dit besluit is gekomen. Hierbij wordt onder meer geduid dat de behandeling en de medicatie die eerste en tweede verzoekende partij nodig hebben beschikbaar zijn "in alle medische centra in de grote steden", zodat verzoekende partijen niet kunnen gevolgd worden in hun betoog dat niet is aangegeven in welk ziekenhuis zij in Servië kunnen behandeld worden. Verzoekende partijen kunnen ook niet voorhouden dat verwerende partij hen geen naam van een ziekenhuis waarin een behandeling mogelijk is meedeelde. Los van de bemerking dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat wanneer een bestuur vaststelt dat een medische behandeling op tal van plaatsen kan verstrekt worden in een bepaald land het tevens de namen van alle desbetreffende medische centra dient te vermelden, moet worden gesteld dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer dat samen met de bestreden beslissingen aan verzoekende partijen ter kennis werd gebracht uitdrukkelijk verwezen wordt naar "het institut za neurologiju KC Srbije". In het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer worden tevens de geraadpleegde bronnen opgesomd en wordt de dienstige informatie die in de geconsulteerde bronnen werd teruggevonden kort weergegeven. Verzoekende partijen kunnen derhalve niet stellen dat zij onvoldoende ingelicht werden omtrent de gegevens waarop de eerste bestreden beslissing gegrond is. In de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat besloten wordt tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en/of een geldig visum. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoekende partijen betogen dat de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak moet onderzocht worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In voorliggende zaak is niet betwist dat eerste en tweede verzoekende partij gezondheidsproblemen hebben. Verwerende partij oordeelde evenwel dat de medische zorgen die eerste en tweede verzoekende partij nodig hebben beschikbaar en toegankelijk zijn in hun land van herkomst, zodat hun gezondheidstoestand geen reden vormt om hen en hun gezinsleden tot een verblijf in het Rijk te machtigen. Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te gaan met deze conclusie.

Allereerst betogen verzoekende partijen dat hun aanvraag niet geweigerd mag worden zonder eerste en tweede verzoekende partij aan een medisch onderzoek te hebben onderworpen. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheid – en niet de verplichting – heeft om de vreemdeling te onderzoeken (cf. ook *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35). Het komt enkel aan de ambtenaar-geneesheer toe om te bepalen of hij een medisch onderzoek dient door te voeren om een medisch advies te kunnen verstrekken. Verzoekende partijen laten verder na toe te lichten waarom zij van mening zijn dat de situatie van eerste en tweede verzoekende partij vereiste dat de ambtenaar-geneesheer – die de medische problemen die verzoekende partijen aanvoerden niet in vraag stelde – in voorliggende zaak toch diende over te gaan tot een medisch onderzoek en hij zich niet kon beperken tot het verlenen van een advies op basis van de door verzoekende partijen aangebrachte documenten.

Daarnaast stellen verzoekende partijen dat zij de medische kosten die gepaard gaan met hun gezondheidsproblemen in Servië niet zullen kunnen betalen, dat zij niemand hebben waarop zij kunnen terugvallen en dat zij niet beschikken over een ziekteverzekering. Zij weerleggen hiermee evenwel de onderbouwde vaststelling van verwerende partij niet dat er in Servië een algemeen systeem van sociale en medische zekerheid bestaat dat de volledige kosten van de behandeling en medicatie dekt voor personen zonder inkomen en dat, aangezien niet blijkt dat zij arbeidsongeschikt zijn, evenmin kan worden besloten dat zij niet bij machte zouden zijn om de eventuele kosten te dragen die aan een medische behandeling verbonden zijn.

In de mate dat verzoekende partijen nog betogen dat zij, als Roma zigeuners, gediscrimineerd worden inzake de toegang tot gezondheidszorg, dient te worden vastgesteld dat zij geen enkel stuk aanbrengen waaruit kan worden afgeleid worden dat hun bewering enige grond heeft en dat de door verwerende partij met stukken gestaafde stellingname inzake de situatie van etnische minderheden in Servië incorrect is.

Verzoekende partijen betwisten verder, wat de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing betreft, niet dat zij niet beschikken over een geldig visum dat hen zou toelaten verder in het Rijk te verblijven.

Gelet op voorgaande vaststellingen dient te worden besloten dat de beschouwingen van verzoekende partijen niet toelaten te concluderen dat de bestreden beslissingen genomen zijn op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

3.3.3. Met betrekking tot de door verzoekende partijen aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan slechts worden herhaald dat verwerende partij vaststelde dat de medische zorgen die eerste en tweede verzoekende partij nodig hebben in hun land van herkomst kunnen verstrekt worden, dat de vereiste medische faciliteiten er aanwezig zijn, dat de nodige medicatie er beschikbaar is en dat niet blijkt dat verzoekende partijen, omwille van financiële redenen of hun etnische achtergrond geen toegang zouden hebben tot de nodige medische zorgen. Verzoekende partijen weerleggen deze vaststellingen niet en tonen op geen enkele wijze aan dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat zij zullen worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekende partijen ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.3.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 2 van het EVRM kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partijen in gebreke blijken om toe te lichten waarom zij van oordeel zijn dat deze bepalingen geschonden zijn. Deze onderdelen van het middel dienen, gezien het ontbreken van de vereiste toelichting, daarom als onontvankelijk beschouwd te worden.

Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK